

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne -
bytem -
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2021, č. j.: MV-94259-2/OAM-2021

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 6. 2021, č. j.: MV-94259-2/OAM-2021, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Ireny Strakové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2021, č. j.: MV-94259-2/OAM-2021, jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 6. 2021 rozhodnuto tak, že správní řízení se dle Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

ustanovení § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavuje.

II. Žalobní body

2. Žalobce nepopíral, že se jedná o další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, nicméně namítal, že mu nebylo umožněno uvést důvody jeho žádosti, žalovaný řádně nezjistil skutkový stav. To vyplývá, z toho, že žalobce se dostavil do Příjímacího střediska Zastávka u Brna, kde mu bylo sděleno, že má v souladu s karanténním opatřením žalovaného odcestovat do karanténního střediska Bělá – Jezová, žalobce se tam dostavil dne 4. 6. 2021, zde mu byl postoupen formulář a poučení, do formuláře uvedl pouze své nacionále bez uvedení důvodů, neboť nebyl správním orgánem nikterak poučen a z předloženého poučení to nevyplývalo. Pracoviště jej poté nepřijalo s tím, že bude vyrozuměn o dalším postupu, dne 18. 6. 2021 mu pak bylo doručeno napadené rozhodnutí. Tento postup, kdy nebylo provedeno řádné dokazování a žalobci nebylo umožněno, aby uvedl důvody své žádosti, považoval za nezákonný.
3. Žalobce v žalobě uvedl věcné důvody své žádosti o mezinárodní ochranu, které existovaly již v době, kdy požádal o mezinárodní ochranu v karanténním středisku, a kde mu bylo výslovně řečeno, že k tomu bude vyzván správním orgánem; žalovaný však tento svůj příslib nerespektoval. Tvrdil, že mu v Bělorusku hrozí stíhání, protože je v opozici od roku 2001, mnohokrát byl stíhán vládou Lukašenka, která mu hrozila zatčením, žalobce je stále sledován, i jeho hovory přes X., i jeho rodina, v roce 2020 byl X., komunikoval o tom s X. v Bělorusku, na X. byl činěn nátlak pořádkovou policií, v případě návratu žalobci hrozí zatčení. Dále poukázal na skutečnosti ohledně X. a nátlaku na X., které byly podkladem opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kdy řízení bylo zahájeno dne 5. 2. 2018. S ohledem na to byl přesvědčen, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, neboť bez dalšího vycházel pouze ze skutkového stavu, který zde byl v době podání první a druhé žádosti.
4. Dále namítal, že žalovaný se neseznámil s judikaturou soudů a se zprávami o zemi původu, žalovaný vycházel ze zdrojů datovaných vesměs rok před podáním jeho žádosti. Žalovaný tím rovněž porušil povinnost zjistit řádně skutkový stav a došlo k chybné aplikaci ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu.
5. Byl přesvědčen, že jeho další opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je přípustná, poukázal na § 2 odst. 4 a 7 zákona o azylu, čl. 8 odst. 1 kvalifikační směrnice a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2020 publ. pod č. 4029/2020 Sb. NSS, dle kterého důkazní břemeno ohledně situace v zemi původu nese správní orgán. Tvrdil, že mu ve vlasti hrozí pronásledování a vážná újma, žalovaný porušil ustanovení § 12 písm. a) a b) a § 14a zákona o azylu, incidenty popsané žalobcem z minulosti indikují přiměřenou pravděpodobnost pronásledování žalobce v budoucnu. Žalovaný se však odmítl situací žalobce zabývat a řízení zastavil, žalobce považuje napadené rozhodnutí za zmatečné.
6. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný shrnul azylovou historii žalobce, s žalobou nesouhlasil, neboť žalobce sice podal další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, avšak nekonkretizoval žádné azylově relevantní skutečnosti. Poukázal na to, že žalobce svou opakovanou žádost odůvodnil obavou z možného pronásledování a vážné újmy pro jeho politickou angažovanost v organizaci X. a tím, že mu bylo mu vyhrožováno skrze X. Po zhodnocení a vzájemném porovnání výpovědí žadatele v předcházejících řízeních nevyplynulo, že by žalobci v případě návratu mohlo hrozit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Žalovaný při posuzování žádosti vycházel ze shromážděných informací o zemi původu, jež jsou součástí správního spisu (jde o čtyři zprávy ze dne 15. 5. 2020, 25. 5. 2020, 14. 12. 2020 a 21. 7. 2020), z těchto informací ovšem nevyplyvá, že by ve vlasti žalobce došlo k takové změně, vzhledem k níž by mohl být v případě návratu ohrožen pronásledováním či vážnou újmu, žalovaný proto neposoudil žádost jako přípustnou a řízení zastavil. Shledal, že od doby posuzování dřívější žádosti v srpnu 2019 nedošlo v Bělorusku k takové změně směrem k osobě dotyčného, která by mohla mít vliv na posouzení aktuální žádosti o mezinárodní ochranu; přes napjatou situaci po prezidentských volbách v srpnu 2020 je zřejmé, že se státní orgány zaměřovaly na přední členy opozice, členy ozbrojených složek, kteří se proti nim postavili, a na přímé účastníky demonstrací. Žalobce pod žádnou z ohrožených skupin nespadá a ve vlasti se posledních deset let nenacházel. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce, občan Běloruska, podal dne 4. 6. 2021 další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany (dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu). Svou žádost nikterak neodůvodnil; k podání žádosti měl k dispozici poučení v ruském jazyce, jehož překlad není ve spise uveden.
9. Žalobce podal svou první žádost o mezinárodní ochranu v ČR dne 21. 4. 2001, o této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 6. 2003, č. j.: OAM-3650/VL-04-P11-2001, tak, že mu neudělil azyl a konstatoval, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu v tehdy platném znění; žaloba proti tomuto rozhodnutí byla Městským soudem v Praze dne 17. 9. 2004 zamítnuta (sp. zn. 9 Az 202/2003). Žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu dne 5. 2. 2018, o této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 8. 2019, č. j.: OAM-120/ZA-ZA11-ZA08-2018 tak, že žalobci neudělil azyl ani doplňkovou ochranu dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z tohoto rozhodnutí mj. vyplynulo, že se žalobce po svém návratu do vlasti v roce X. měl dle svých tvrzení angažovat v organizaci s názvem X., jejímž členem byl v letech X., v tomto roce též definitivně opustil svou vlast, v rámci činnosti organizace X.; během pobytu ve vlasti měl též potíže s policií, která X. a kvůli tomu na něj činila nátlak; nesouhlasil s prezidentstvím Lukašenka. Žalovaný v rozhodnutí o druhé žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zjistil závažné nesrovnalosti v žalobcově azylovém příběhu a v kontextu opatřených zpráv o zemi původu považoval jeho žádost za účelovou s cílem dosáhnout legalizace pobytu v ČR; s ohledem na tehdy aktuální podklady žalovaný konstatoval, že žalobci nenáleží azyl ani doplňková ochrana. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla Městským soudem v Praze zamítnuta dne 9. 6. 2020 (sp. zn. 1 Az 49/2019-

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

37) a kasační stížnost byla zamítnuta rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2021, č.j. 2 Azs 214/2020-46.

10. Žalovaný mezi podklady pro rozhodnutí o další opakované žádosti zařadil jako prameny údajů o zemi původu Informaci MZV ČR ze dne 21. 7. 2020, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí; Informaci OAMP Bělorusko ze dne 25. 5. 2020, Bezpečnostní a politická situace v zemi; Informaci OAMP Bělorusko ze dne 15. 5. 2020, Politická a lidskoprávní situace, nástin vývoje od roku 2010, vztahy s EU. Žalovaný si opatřil též Informaci OAMP Bělorusko ze dne 14. 12. 2020, Vývoj po prezidentských volbách z 9. srpna 2020. Z poslední uvedené zprávy vyplynulo, že po srpnových prezidentských volbách docházelo k mnoha protirežimním demonstracím, které byly tvrdě potlačeny, tisíce demonstrantů byly zadrženy; prezident Lukašenko nyní přetrvávající tvrdý postup bezpečnostních složek podporuje, čelní představitelé jsou obětí perzekucí režimu, většina jich odešla do exilu, nebo byla zadržena, představitelé opozice jsou nyní aktivní pouze ze zahraničí, rozsáhlému zatýkání a dalším represím čelí i organizátoři stávek a protestů, známí aktivisté či představitelé nezávislých médií, represe jsou nadále uplatňovány i vůči řadovým demonstrantům, jde o např. o náhodné masové zatýkání a brutální zásahy proti demonstrujícím, se svévolně zadrženými aktivisty bylo nelidsky zacházeno a docházelo i k jejich mučení, demonstrantům hrozilo též propuštění z práce, ze studií či museli čelit profesní diskriminaci; nastíněná situace trvá v prosinci 2020 i nadále, účastníci demonstrací jsou stále zatýkáni a čelí i jiným represím, byly podniknuty další kroky proti nevládním médiím a nadále se vyskytuje pronásledování aktivistů, mezi ohrožené skupiny patří zejm. čelní představitelé opozice, vůdčí aktivisté, organizátoři protestů, novináři, pracovníci médií (včetně internetových), hodnostáři katolické církve, řadoví účastníci demonstrací, pokud byli zadrženi při protestu či v souvislosti s ním, řadoví účastníci protestu specifické profesní skupiny nebo osoby s významným profesním postavením.
11. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 6. 2021, v odůvodnění žalovaný uvedl, že ve své další opakované žádosti žalobce nesdělil žádné důvody, poukázal na to, že v řízení o druhé žádosti nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena, následnou žalobu zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 6. 2020, rozhodnutím ze dne 9. 2. 2021 zamítl kasační stížnost Nejvyšší správní soud. Žádost žalobce považoval za další opakovanou žádost podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Po porovnání důvodů další opakované žádosti s předchozími tvrzeními učiněnými v rámci přechodných řízení a po zhodnocení zpráv o zemi původu žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti takové skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno se domnívat, že žalobci by mohlo ve vlasti hrozit pronásledování (§ 12 zákona o azylu) či nebezpečí vážné újmy (§ 14a zákona o azylu). Po posouzení shromážděných podkladů žalovaný shledal, že od doby rozhodování o předchozí žádosti v srpnu 2019 nedošlo v Bělorusku k takové změně směrem k žalobci, která by mohla mít vliv na posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že situace po prezidentských volbách v srpnu 2020 je sice napjatá, avšak státní orgány se zaměřovaly na přední členy opozice, některé příslušníky bezpečnostních složek a přímé účastníky demonstrací; žalobce nespadá ani do jedné z těchto kategorií a prokazatelně ve vlasti posledních deset let nebyl. Jelikož dle žalovaného nebyly zjištěny žádné relevantní skutečnosti, jež by odůvodňovaly nové meritorní posouzení žádosti, bylo řízení o další opakované žádosti zastaveno dle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. V projednávané věci je mezi účastníky sporné, zda jsou zde dány takové skutečnosti, které by odůvodňovaly opakované věcné posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
15. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu *pro účely tohoto zákona se rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.*
16. Podle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu *podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu brozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.*
17. Z této právní úpravy vyplývá, že skutečnosti rozhodné při posuzování další opakované žádosti jsou v konečném důsledku obdobné, jako je tomu při posuzování první opakované žádosti, takto se k dalším opakovaným žádostem staví i Nejvyšší správní soud ve své judikatuře. Konkrétně v rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38, Nejvyšší správní soud uvedl: „Pro projednávanou věc je podstatné, že byt' je odlišný text § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve znění účinném do 17. 12. 2015, § 11a odst. 1 aktuálního znění zákona a také jeho § 11a odst. 3, je z nich zřejmé, že se ministerstvo při posuzování všech opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabývá stejnou otázkou – zda tu nejsou nové skutečnosti nebo zjištění, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany. Důvod rozlišování mezi první a další opakovanou žádostí tedy není v okruhu věcných problémů, které se při rozhodování o nich řeší. Spočívá v tom, že cizinci nadále nesvědčí postavení žadatele o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

mezinárodní ochranu ani práva a oprávnění s tím spojená (viz § 3d a § 87a zákona o azylu, srovnej také čl. 40 – 42 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, tzv. procedurální směrnice, čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, tzv. přijímací směrnice, a důvodovou zprávu k novele zákona o azylu provedené zákonem č. 314/2015 Sb.). Tato skutečnost však nemá na obsah rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti podle § 11a odst. 3 zákona o azylu vliv.“ V tomtéž rozsudku pak Nejvyšší správní soud dospěl k následujícímu závěru: „Na odůvodnění tohoto rozhodnutí je proto třeba klást nároky, které rozšířený senát zformuloval ve vztahu k rozhodnutí o opakované žádosti dle dřívější právní úpravy. Ve všech těchto případech je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany.“

18. Soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně situace v zemi původu. Ze zpráv shromážděných žalovaným vyplývá, že ve vlasti žalobce došlo k největším změnám v souvislosti s prezidentskými volbami v srpnu 2020, k následnému vývoji se vztahuje Informace OAMP Bělorusko ze dne 14. 12. 2020, Vývoj po prezidentských volbách z 9. srpna 2020, ostatní zprávy popisují dřívější stav v zemi. Přestože se uváděným zásadním změnám, které v Bělorusku nastaly po volbách v srpnu 2020, věnuje pouze jeden podklad, jde o zprávu dostatečně podrobnou, zahrnující různé aspekty politické situace. Už samotná tato zpráva v konkrétní situaci žalobce představovala dostatečný podklad pro vyhodnocení, zda v zemi původu došlo k podstatným změnám, které by mohly mít na případné udělení mezinárodní ochrany žalobci, a tedy pro postup dle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu. Daná zpráva je z prosince 2020, napadené rozhodnutí z června 2021, nejedná se tak o podklad starší než rok, jak tvrdí žalobce. Nelze tak přisvědčit námitce, že by žalovaný neshromáždil relevantní podklady ohledně situace v zemi původu.
19. Soud však shledal, že žalovaný pochybil z hlediska právního hodnocení zjištěného skutkového stavu. Jak totiž vyplynulo ze správního spisu, rozhodnutí o předchozí (druhé) žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bylo vydáno v srpnu 2019, následně v červnu 2020 Městský soud v Praze zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí, až poté, tedy po prezidentských volbách v srpnu 2020 nastaly v Bělorusku zásadní změny v politické situaci, o nichž pojednává Informace OAMP ze dne 14. 12. 2020. Pokud jde o tyto významné změny v situaci v zemi původu, žalovaný sice v napadeném rozhodnutí dostatečně zjistil skutkový stav, když vyšel z Informace OAMP ze dne 14. 12. 2020, nelze však souhlasit s jeho závěrem, že tyto změny na situaci žalobce nijak nedopadají a že se nejedná o žádné relevantní skutečnosti, jež by odůvodňovaly nové meritorní posouzení jeho žádosti.
20. Informace OAMP ze dne 14. 12. 2020 totiž poukazuje na podstatné zhoršení politické situace v zemi v souvislosti s prezidentskými volbami v srpnu 2020, charakterizuje prostředí vystupňované represe bezpečnostních složek, které je kvalitativně odlišné od předchozího, byť autoritářského, přístupu běloruských státních orgánů k vlastním občanům. Přestože některé skupiny obyvatel jsou státními orgány ohroženy výrazně více, změna, která nastala, je takového rázu, že musí nezbytně dopadat na široké Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

vrstvy obyvatel. Nadto perzekucím nečelili toliko vůdčí představitelé, ale velmi často (minimálně v řádech tisíců) i řadoví demonstranti, členové různých profesních a sociálních skupin a osoby veřejně nosící symboly protestu. Z údajů uvedených žalobcem v rámci řízení o jeho předchozích žádostech o mezinárodní ochranu je přitom indikováno, že žalobce vyvíjel ve své vlasti i po jejím opuštění určitou politickou činnost a mj. vyjadřoval svou nespokojenost s politickou situací ve vlasti včetně setrvání prezidenta Lukašenka ve funkci.

21. I když žalobce v další opakované žádosti neuvedl žádné konkrétní důvody, není to z hlediska učiněného závěru o pochybení žalovaného podstatné. V řízení o opakované (potažmo další opakované) žádosti totiž postačí, že z objektivního hlediska zásadní změna v zemi původu nastala, aniž by takovou skutečnost musel účastník řízení výslovně tvrdit. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96 uvedl: *„Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřijatelnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
22. Vzhledem k uvedenému tedy žalovaný měl změny v Bělorusku nastalé po prezidentských volbách v srpnu 2020 považovat za zásadní změnu situace v zemi původu, jak ji má na mysli judikatura Nejvyššího správního soudu, resp. za podstatnou změnu okolností, jak o ní hovoří ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu, která by mohla mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany. Zároveň se nejedná o skutečnosti, jež by byly zcela mimoběžné s osobou žalobce a jeho situací. Z toho vyplývá, že o další opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nemělo být rozhodnuto „diskvalifikačním“ usnesením dle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu, ale tato žádost měla být vzhledem ke změnám v zemi původu znovu meritorně posouzena.
23. K závěru o nových relevantních skutečnostech z hlediska situace v zemi původu ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 214/2020 – 46 v rámci přezkumu rozhodnutí o opakované žádosti o mezinárodní ochranu *„Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že stěžovateli nic objektivně nebrání v tom, aby neprodleně poté, co mu bude doručen tento rozsudek, učinil u příslušného útvaru cizinecké policie nebo v přijímacím středisku (viz § 3a zákona o azylu) prohlášení o mezinárodní ochraně. Za této situace bude žalovaný povinen umožnit mu v souladu s § 11a zákona o azylu podat novou žádost o mezinárodní ochranu. Pokud stěžovatel tuto novou žádost odůvodní změnou bezpečnostní situace v zemi původu, která vyšla najevo v nynějším řízení před Nejvyšším správním soudem, bude žalovaný povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení, a to právě z důvodu existence mezinárodního závazku non-refoulement, který musí být respektován. Lze tak uzavřít, že ač v dané věci existují z hlediska mezinárodní ochrany nové relevantní skutečnosti, které nebyly v řízení před žalovaným zohledněny (neboť v té době ještě nenastaly), má stěžovatel dostatečné právní záruky pro to, že mohou být dodatečně posouzeny k tomu příslušným správním orgánem v novém správním řízení, pokud on sám takové řízení vyvolá. Případné nové rozhodnutí o takové žádosti by pak podléhalo soudnímu přezkumu. Tento závěr považuje Nejvyšší správní soud v souzené věci za dostatečnou záruku, že nové skutečnosti mohou být dodatečně posouzeny v novém správním Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.*

řízení, proto neshledal důvod k prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.).“

24. Lze shrnout, že ve správním řízení vyšlo najevo, že v Bělorusku došlo od doby posouzení opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu k podstatné změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. S ohledem na to je napadené rozhodnutí o zastavení řízení dle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu nezákonné, a jsou proto splněny podmínky pro jeho zrušení dle ust. § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.
25. Vzhledem k tomu, že je zde dán výše uvedený důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost, kdy nebylo namíste řízení zastavit bez věcného projednání žádosti žalobce, bylo by již nadbytečné, aby se soud zabýval v tomto odůvodnění dalšími žalobními námitkami.
26. Pouze pro úplnost je třeba uvést, že předmětem daného správního řízení vůbec nebyla otázka, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany dle zákona o azylu, ani soud tudíž tuto otázku věcně nepřezkoumával. Vlastní vyhodnocení, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, bude až předmětem navazujícího správního řízení u žalovaného, jehož výsledek soud v tomto rozsudku nijak nepředjímá.
27. Ze všech výše uvedených důvodů soud na základě ustanovení § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
28. V dalším řízení vyjde žalovaný ze závěru, že Informace OAMP Bělorusko ze dne 14. 12. 2020, Vývoj po prezidentských volbách z 9. srpna 2020 dokládá podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a (§ 11a odst. 3 zákona o azylu, a contrario), umožní žalobci sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, shromáždí další aktuální podklady k situaci v zemi původu a meritorně vyhodnotí, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč. Dále mu byla přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby podle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč, tj. paušální náhrada celkem 600 Kč. Náklady řízení tedy celkem činí 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná (§ 32 odst. 7 písm. a) zákona o azylu).

Praha 28. února 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.